

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

15de oktober 1893.

19de aarg.

Lad mig faa lidt med!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksempl. leveres det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnentationen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Faderen sad paa bænken med haand under kind; i dybe tanker stirrede han mod gulbet, medens taarer strømmede ned af hans kinder.

Marie var falden paa knæ foran ham; grædende saa hun ham i øinene og sagde:

„O far! Det er sandt! Jeg er uskyldig. — Det er sandt; jeg har ikke gjort det.“

Faderen løftede hende op, saa længe ind i hendes blaa øine og sagde derpaa:

„Ja, Marie, du er uskyldig. Saaledes kunde du ikke se paa mig, hvis du var skyldig.“

„O, far“, vedblev Marie, „hvorledes vil dette gaa? Hvis det endda blot var mig, det gik ud over, saa skulde jeg lettere kunne bære det. Men at ogsaa du skal komme til at lide for min skyld, det synes mig det skrækkeligste.“

„Stol paa Gud“, sagde faderen, „og tab ikke modet. Uden hans vilje kan ikke et haar krummes paa bort hoved. Hvad der end sker, saa kommer det alt fra Gud; altsaa er det godt og til bort bedste, og hvad snuffer vi mere? Lad dig blot ikke forkrække og hold dig altid nøie til sandheden. Enten man søger at skræmme dig ved trusler eller loffe dig ved løfter, saa dig ikke et haarsbred fra sandheden og ikke tage skade paa din samvittighed. En god samvittighed er en deilig hovedpude — selv om det er i sængslet. — Vi vil formodentlig nok blive skildte fra hinanden; din far vil ikke mere kunne træffe

dig, kjære Marie. Hold dig derfor fast til din himmelske fader. Han, den mægtige beskytter af uskyldigheden, kan man ikke stille dig fra.“

Snart efter blev døren reben op, og lensmanden, ledsaget af nogle andre mænd, traadte ind. Marie udstødte et højt skrig og klyngede sig med begge arme ind til sin far.

„Rid dem fra hinanden“, sagde lensmanden. „Læg datteren i lænker og før hende i sængsel. Sæt ogsaa faderen indtil videre under bevogtning. Og slip ingen ind, før jeg nøie har faaet undersøgt huset og haven.“

Marie blev lagt i lænker. Hun besvimede og blev afmægtig baaret bort. Da man bragte far og datter ud paa gaden, var allerede mange folk strømmede sammen. Historien om ringen var snart bleven kjendt over hele landsbyen, og der var en saadan stemmel af mennesker omkring den lille gartnerbolig, som om der skulde være brand. Man hørte de forskjellige domme blandt folk. Skjont Jakob og Marie havde været saa elstbærdige mod alle, manglede det ikke paa folk, som kom med de mest ondskabsfulde bemærkninger. Marie og hendes far havde ved flid og sparsommelighed haft det altfor godt til, at de skulde slippe for at blive misundte af mange. „Nu er det let at forstaa“, sagde de, „hvorfra de har faaet sin formue. Forhen kunde vi ikke begribe det. Men er det saaledes fat — ja da er der ingen kunst at leve bedre og klæde sig finere end os andre!“

De fleste af steds beboere havde dog hjertelig medlidenshed med den ærlige Jakob og hans brave datter, og mere end en mand og hustru sagde til hinanden: „Stakkars mennesker! Der ser man, hvorledes selv den bedste ikke er sikker for fald. Hvem skulde have troet saadant om de brave folk! Dog, kanste det alligevel ikke er saa; men da vil nok Gud bringe deres uskyldighed for dagens lys. Han bevare os alle i sin naade fra synd, — aldrig nogen dag tør vi føle os sikre.“

4. Marie i fængslet.

Halv afmægtig var Marie bleven baaret ind i fængslet. Her kom hun atter til bevidsthed, græd, hulkede og bad. Udmattet af skræk, sorg og graad sank hun tilslut ned paa straalet og sovned. Da hun atter vaagne, var det nat. Det var mørkt omkring hende, og hun kunde intet se. Først kunde hun ikke samle, hvor hun var. Historien med ringen syntes hende som en drøm, og hun mente et øieblik, at hun var i sin seng. Hun begyndte allerede at føle sig glad tilmode — men da kjendte hun pludselig lænterne om sine hænder, og deres raslen lød saa frygtelig for hendes øren. Forsærdet reiste hun sig paa sit leie.

„Hvad andet kan jeg gjøre“, udrød hun og sank paa knæ, „end at hæve disse læntede hænder op mod dig, o kjære Gud? O se ned til mig her i fængslet, hvor jeg knæler for dig. Du ved, at jeg er uskyldig. Og du er jo den uskyldiges redningsmand. Frels mig! Forbarm dig over mig — forbarm dig over min kjære far. Bring ialfald trøst i hans hjerte og lad heller mig lide dobbelt.“

Tanken paa faderen bragte en strøm af taarer til at rinde ned fra hendes øine. Smerte og medlidenskab med den kjære gamle kvakte hendes stemme, og hun blev længe ved at græde og hulke.

Nu kastede maanen, som hidtil havde været skjult af mørke uveirskyer, sit lys ind igjennem det lille fængselsvindue med det sorte jerngitter og aftegnede dette paa gulvet i cellen. I det klare maanelys kunde Marie se alle fire vægge i det trange fængselsrum, de røde mursten, hvortaf væggene bestod, og de hvide kalkfuger mellem de røde stene. I stedenfor bord var der i et hjørne en liden affats i muren, hvorpaa der stod et krus og et fad af ler, og i den seng, hvorpaa hun laa, havde hun et lag halm under sig. Da det saaledes var blevet lysere, begyndte Marie at føle sig mere let om hjertet. Maanen syntes hende at bære en gammel kjending.

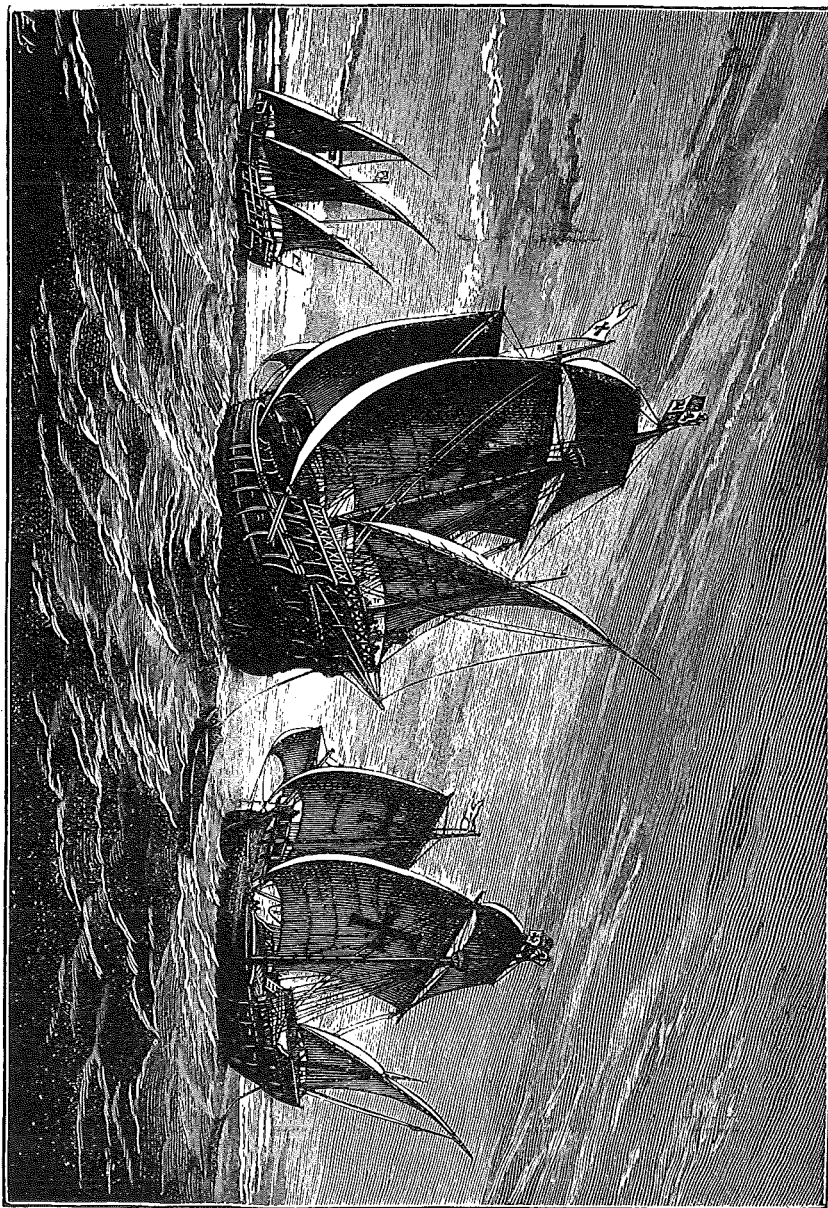
„Kommer du, kjære maane, og hilser paa en gammel ven?“ spurgte hun. „Nej, jeg tænkte, jeg ikke mere skulde faa se dig! — Hvorledes har vel nu min far det? Er kanske ogsaa han vaagen og græder og jamrer sig ligesom jeg? Kunde jeg blot et øieblik se ham! Du, kjære maane, ser maaste ogsaa ind til ham. — Dog, hvor taabelig jeg snakker i min sorg! Du o Gud, ser ned i fængslet til min far ogsaa, det ved jeg. Du ser baade ham og mig. Dit øie trænger ind i vores begges hjerter. O, send ham trøst i hans lidelse.“

Medens Marie talte saaledes, kom hun til at lægge merke til en deilig duft, som her i fængslet naaede hendes næse. Hun havde om morgenen stukket en halv udsprungen rosenknop og nogle andre blomster paa sit bryst. Og det var fra disse blomster, at denne vellugt strømmede ud.

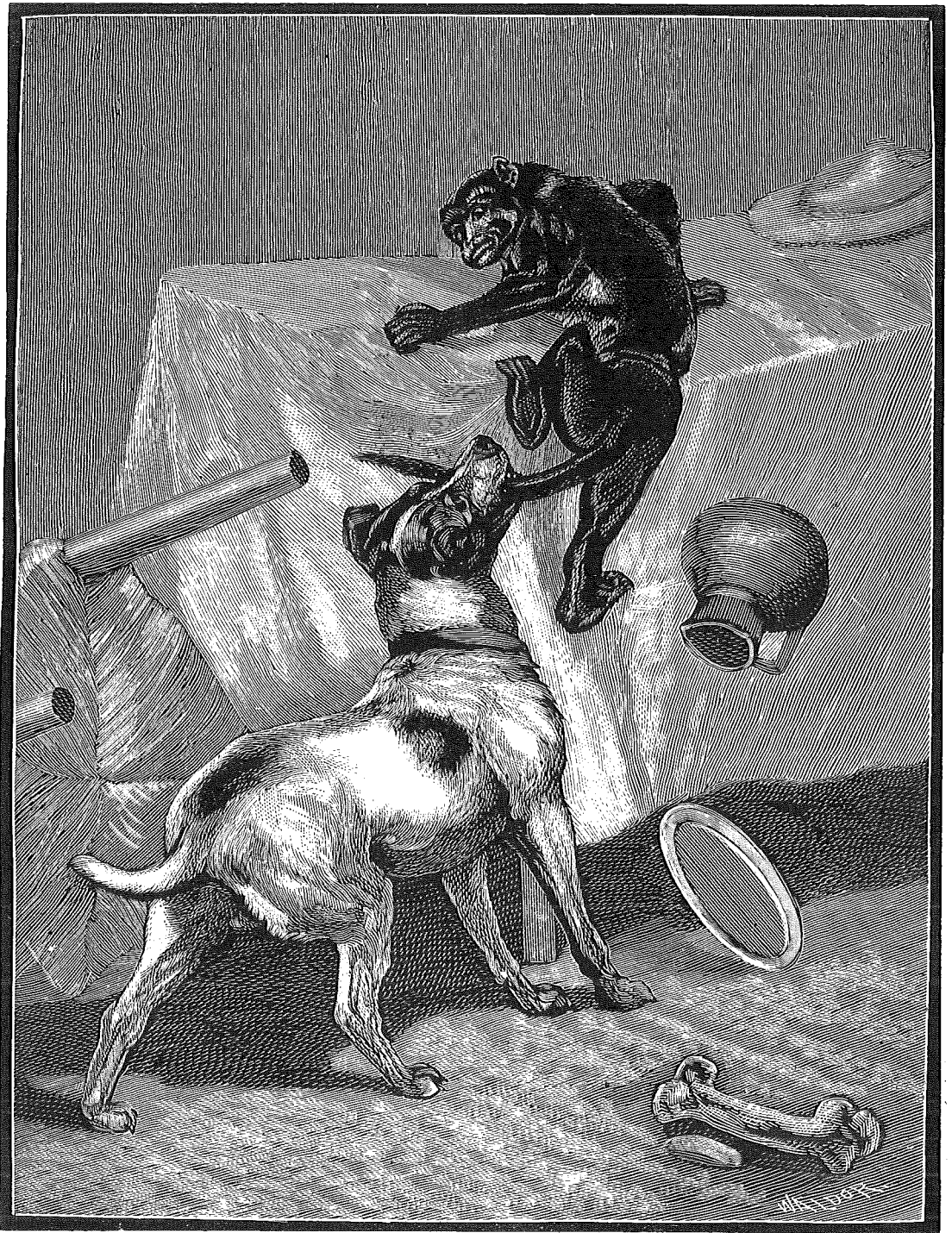
„Er I endnu der, I kjære blomster?“ sagde hun. „Maa ogsaa I vandre hid i fængslet med mig. I uskyldige skabninger? Dog være det min trøst, at jeg ligesaa lidt har fortjent det som I.“

Med taarer kom hun atter til at tænke paa sin far. „O du kjære gamle!“ sagde hun, „naar jeg betragter denne buk, hvorledes kommer jeg da ikke til at tænke paa, hvad du har sagt til mig om 'blomsterne!'“

„Denne rosenknop, der er blomstret frem mellem torne. Saaledes vil ogsaa glæde blomstre frem midt ud af de lidelser, jeg nu maa bære. Denne sorg lem mig i minder mig om min skaber. Ja, du gode Gud, jeg vil ikke glemme dig, ligesom heller ikke du glemmer mig. Denne refse da er det fornemmelig, som fylder hele rummet med sin vellugt. Hvorledes glæder du ikke den, der har bruffet dig af, med din deilige duft. Dig vil jeg ligne og ogsaa være god mod dem, som uden at jeg har gjort noget ondt, har revet mig ud af min have og kastet mig i dette fængsel. Og der har jeg jo ogsaa et par Laurbærbåde. De skal erindre

Columbus' flibe.

Dr. Urian.

mig om den uforbislige krans, som i himmelen venter hvert Guds barn, der taalmodig holder ud indtil enden."

En mørk sky kastede nu en skygge for maanen. Marie kunde ikke længer se sine blomster, og et uhyggeligt mørke fyldte sængslet. Paany begyndte hun at føle sig bange tilmode. Men snart var skyen forsvundet, og maanen skinnede klart og lyst ind til hende ligesom før. „Ja", sagde Marie, „saaledes kan der ogsaa en stund blive mørkt for den uskyldige, men tilsidst vil det atter lysne. Ogsaa mig uskyldige, som i dette øieblik en mørk sky af ond mistanke hvyler over, vil du Gud tilslut fri fra alle falske beskyldninger."

Marie lagde sig nu atter ned i sengen og faldt snart efter i en rolig søvn. Og medens hun sov, havde hun en saa deilig drøm.

(Fortsættes.)

Hr. „Urrian".

(Med billede.)

Hr. „Urrian" var det navn, som skipper Hansen havde givet abekatten. I en have i de varme lande havde han kjøbt den; den havde ikke kostet saa lidet; men sælgeren havde talt saa vidt og bredt om alle dens dyder og gode egenskaber, at skipperen tilslut fik lyst til at kjøbe dyret.

Saaledes var den allsaa kommen ombord paa „Neptun" — saa hed skibet. Ja, mange gode egenskaber havde nok hr. Urrian; skipper Hansen kunde ikke negte for det, og morsom var den i høieste grad. Hvor mangen god latterfalbe skaffede den ikke baade ham og hans mandskab. Men desværre var det ikke blot ros, han kunde give den; den havde unegtelig ogsaa mindre gode egenskaber, og ikke mindst var dens tyvagtighed en plage for alle ombord. Den stjal alt muligt, enten det var gode sager for dens mave eller klæder til at pynte sig med, eller hvad det nu kunde være.

Engang satte den saaledes ud gennem kahyttdøren med skipperens fine merkskumspibe; men da blev ogsaa Hansen sint for alvor. Han styrkede efter og skreg til folkene paa dækket, at de skulde fange tyven. Men hr. Urrian klatrede letvint op i stormasten og satte sig der i ro med den stjaalne pibe, medens den med et fornøjet grin i ansigtet betragtede den brede skipper dernede og hans folk.

Tilsidst gav skipperen ordre til at alle skulde gjemme sig; det var formodentlig den eneste maade at saa abekatten ned igjen paa.

Snart efter var det tyst og stille paa dækket. Ingen bred skipper var længere at se, og hverken trusser eller lokkende ord var at høre dernedensfra. Hr. Urrian mente nu, at der ikke kunde være nogen fare i at komme ned, og ikke længe efter hoppede den atter hen over dækket. Men da styrkede pludselig et par mand efter den. De var saa nær, at de mente at kunne være sikre paa at gribe den. Men nei, hr. Urrian var let paa fødder og sprang i en lynende fart ud paa baugsprydet. Den ene matros skyndte sig efter den. Men hvad gjør saa det skygge dyr, da den ser, at den ikke kan undslippe? Den tager piben og kaster i sjøen! Heldigvis var det en mere end almindelig raff og aandsnærværende matros, den havde foran sig. Neppe saa matrosen piben falde, før han styrkede efter den og fik grebet den, før den forsvandt i dybet.

Det øvrige mandskab var med beundring vidne til hans raske daad og kastede en taugende ud, hvorefter han blev halet op, idet han drev forbi sliksiden. Den frække matros fik som løn af kapteinen en blank sølvdaler, men hr. Urrian fik ogsaa løn som fortjent; aldrig havde den i hele sit liv faaet en saa ordentlig dragt prygl.

Det var dog mest mad, den stjal, og især fra kapteinens bord. Den staklars kahytsgut fik mere end engang skjend, fordi han ikke passede paa maden. „Den har ikke bedre

forstand", sagde kaptainen, „derfor skal du have skylden, naar du ikke bedre passer paa den.“

Og skylden fik han stadig — grin og skjend dag efter dag for Urians skyld. Som følge deraf begyndte han formelig at hade dette dyr, som skaffede ham saa mange ubehageligheder. Og for at hevne sig ertede og tirrede han den omtrent daglig. Til hr. Urians gode egenstaber, da den kom ombord, hørte ogsaa, at den var snil og aldrig gjorde noget menneske nogenstels fortræd; skjal gjorde den fra første stund af, og urenselig kunde den ogsaa undertiden være; men ellers havde man ikke behøvet at bære bange for den. Som følge af kaptajntens drillerier begyndte den imidlertid nu at blive mere og mere sint af sig. Den kunde bide og klore og var slet ikke altid at spøge med. Den unge gut passede sig naturligvis, naar skippet var tilfæde; men naar han mente sig tryk i saa henseende, kunde han under mandskabets latter finde paa de utroligste maader at erte dyret paa. Saaledes bandt han en dag en hætte over dens hoved for at lade den løbe blindet eller trak en strømpe paa hver af dens ben for at se dens fornøielige bevægelser, naar den paa den maade skulde hen ad dækket.

Som sagt, hr. Urian begyndte at blive sint og umedgjørlig, og da skipper Hansen kom hjem, besluttede han snarest mulig at sælge den.

Men han vilde ikke gjøre som saa mange handelsfolk, der skjuler sine varers sletthed for at faa bedre pris. Han fortalte aabent og ærlig om abekattens svagheder, at den baade var thvagtig og sint, og det var derfor heller ingen god betaling, han fik af den gamle skibsreder for den.

Nu var altsaa hr. Urian bleven indvæner i et ordentligt hus paa landjorden. Den syntes imidlertid ikke videre godt om forandringen; den havde det langt friere paa det store skib, hvor den kunde tumle om baade

paa dæk og i taugvert; nu maatte den tilbringe lange tider af døgnet ganske alene i et lidet kot. Modsetningen til det fordums frie liv i sydens skove blev derfor nu endnu mere følbart end tidligere.

Den blev forøvrigt godt behandlet i sit nye hjem; men havde den ombord haft en svoren fiende i kaptajntens, saa fik den hos skibsreder Mark en ligesaa brydsom fiende i „Fingal“, hr. Marks store hund. Da første gang hr. Urian blev bragt ind i huset, var det med uhyggelige følelser, den hørte den store hund knurre imod sig, og forholdet blev ikke bedre med tiden — tværtimod!

Fingal skulde ogsaa paa en maade blive aarsagen til dens død. Hr. Marks taalmodighed var mange gange sat paa haard prøve af hr. Urian, og han havde allerede mere end en gang tænkt paa at stille sig af med den. Saa hændte det en dag, at abekatten og Fingal var alene i spisestuen, medens Mark et øjeblik var gaaet ud. Da hørte man pludselig fra sideværelset et forferdeligt rabalder derinde. Fingal gjædede og Urian pøb og skreg, og lige efter hørtes en del stentsi at falde i gulbet. Man skyndte sig ind, jo ganske rigtig! Fingal og Urian var komne i haarene paa hinanden. Abekatten havde villet flygte op paa spisebordet, men Fingal fattede den i halen, som endnu var merket efter dens tænder, og i næste øjeblik laa baade abekat og bordbug med stentsi og mad paa gulbet.

Men nu var det ogsaa forbi med Marks taalmodighed. Han hentede sin revolver og skjød en kugle gennem hr. Urians hoved.

Intet barnligt forhold til Gud er muligt uden bøn; hvad vilde det være for et barn, som gik med sine forger og bekymringer ved siden af moderen, uden at sige hende noget derom!—[F. Arndt.

Bønnen overvinder den uovervindelige Gud og binder den almægtige.—[Bernhard.

Marie og Helga.

[Med billede.]

Marie og Helga er søskende; der er ikke mere end ét aars aldersforskel mellem dem. Begge to har de lyse lange lokker og røde kinder, begge to er ogsaa som regel klædt paa samme maade, og iolk siger, at enhver straks maa se, at de er søskende. Men i karakter er de to smaa i mere end én henseende saa rent forskellige.

Denne forskjel i karakter kommer blandt andet ogsaa tilsyne, naar de faar noget godt. Marie spiser det gjerne op i en fart. Hvorfor skulde hun glemme det? „Har jeg faaet det, er det vel, for at jeg skal spise det!“ siger hun til sig selv. Helga giver sig derimod mere tid til at nyde, hvad hun faar. Er det nødder, mama har givet sine smaa-viger, saa har Helga som regel nogle igjen kanste endog næste morgen, medens Marie har spist op alle sine. Og har de faaet nogle skilling, saa brænder de næsten i lommen paa Marie; hun maa straks hen til bageren eller kjøbmanden, medens Helga glæder sig ved at kunne glemme dem i sin pengepung.

Saaledes i alt muligt. Dette er et saa ioinesaldende træk hos de to smaa-piger, at man snart maa lægge merke til det.

Se nu paa billedet. Der gjentager det samme sig. Helga sidder og spiser lidt af den deilige æblefage, som hun havde faaet tidlig paa eftermiddagen, og som hun har lidt igjen af. Marie, som forlængst har spist op sin, synes, det er haardt at se paa og beder:

„Na, lad mig faa lidt med!“

Og som I ser, er virkelig Helga saa elskværdig, at hun lader søsteren faa en smagebid med sig.

Kolumbus's skibe.

(Se billedet.)

Billedet viser de tre skibe, hvormed Kolumbus i aaret 1492 foretog sin første berømmelige fart over Atlanterhavet og naaede frem til de vestindiske øer. Vi har grund til at minde denne hans opdagelse særlig iaar, da det netop er 400 aar

siden hin navnkundige færd; for Amerika bliver dette aar af den grund et festskaar. Hvis man i eders hjem faar breve fra Amerika, bør I lægge merke til de frimerker, som iaar er paa de amerikanske breve; de er større end de gamle frimerker og er prydede med et billede, som forestiller Kolumbus's opdagelse af Amerika — ialfald er dette tilfælde med de fleste frimerker fra de nordamerikanske fristater iaar.

Af de tre skibes udseende kan man straks se, at de tilhører en founnden tid. De er ikke store, men Kolumbus havde saa længe for-gjæves søgt hjælp til sin færd baade paa det ene og det andet sted, at han var mere end glad, da det spanske kongepar satte ham istand til med saavidt udrustning at tiltræde sin reise. Den 3dje august 1492 forlod han Europa, og den 12te oktober naaede han frem til den første amerikanske ø, som han efter Frelseren gav navnet San Salvador.

Opløsning paa bogstavgaader i nr. 40.

I. Kristiania. II. Gudbrandsdalen.

Firkantgaade.

Af bogstaverne a a a a d e e k l l i n o o r r dannes fire ord, der i ordnet stilling kan læses baade vandret og lodret, nemlig: 1. En by i Rusland. 2. En elv i Tyskland. 2. En elv i Sibirien. 4. En indø i Asien.

Thora Villse.

Bogstavgaade.

6 2 4 3 er et mandnavn. 2 3 4 er et pattedyr. 6 4 5 en fugl. 1 7 3 4 et længdemaal. 2 3 4 1 en elv i Norge. 1 2 3 4 5 6 7 en by i Norge.

Matias J. Stinderviken.